

FECSKE CSABA

Nem nekem

hang alattomos durva hang
 a beomlott idő alól a rég becsukódott
 vaskapu berozsdásodott hangja figyelmeztet
 megkésve fölöslegesen mire is amire a maga
 idejében nem tudott ifjonti nemtörődomséggel
 eleresztettem a fülem mellett mint katona a fronton
 a puszkagolyót lám hiába van meg mindennek a maga ideje
 ha tere ereje nincs megnyíló kapuk diszkrét bizalmas hangja
 érdekelt inkább, nem a honnan hanem a hová kérdése
 milyen akarat miféle vágy lapult e hangok mögött ki tudja
 bizonytalanul imbolygó sarki fény volt a cél megvakult
 sötétben tapogatózom nem észlelve a szakadékot mely
 itt tátong valahol a közelemben hang nem figyelmeztet
 ha szól nem nekem ereje fogytán már nem ér el idáig

Mire megyek

vak sötét tapogatja a tárgyakat
 nincs hova sütnie a napnak
 a tárgyak fegyelmezettek
 mindegy sötét vagy világos
 feldúltad a szobát holott
 itt se voltál hol mosoly volt
 most ráncok megpróbálok
 eltüntetni a csönd repedéseit
 kakukk siratja a tegnapi napot
 amelyben szálkaként sajogsz
 kibújsz minden mondatomból
 mint elromlott szerkezetből
 a drótok és rugók mire megyek
 most már magammal

Kert

biccent az almafa rendben
minden a helyén van itt
csakis itt van a helyén idő
és szépség szederbokor rigófütyty
fehérégebe rejtező nárcisz
amit még Mancsi néni is láthatott
jaj de gyönyörű mondta mindig
szűznek tetsző csodálkozással
délelőtti csend nem olyan sietős
és zaklatott mint a harangszó utáni
a nap fele még majdnem megvan
két almafa között a fénytisztáson
szunyókál a nyár de nem marad le
semmiről itt a semmi is oly sokatmondó
hogyan belesajdul a szív

A zongora

a zongoráról nekem nem Liszt nem F.A. és K.Z.
jut eszembe hanem É aki könnyűszerrel túladdott
átizzadt éveim és most belekezd egy másik É.-be
itt az ész kicsit megáll majd néhány pohárka
után tétován elindul bizonytalan
célja felé alvó zene a klaviatúrán
mikor É. véletlenül rátenyerel
a billentyűkre és hirtelen megszólal
nem is tudom a zongora vagy a szív
és rémülten iszkolnak el a hangok
a sűrű cigarettafüstben